

mjesto u crkvenoj hierarhiji i da se vrati u svoju užu domaju, pokojni je dr. Spiletak to otklonio i radije ostao u okolini koju je upoznao i zavolio. Priznati valja, da su i njega voljeli svi ispravni ljudi, cijenili ga i poštovali gdje god su s njim došli u saobraćaj. Njegova plemenština i kultura duha osposobljavala ga je, da je u svim životnim prilikama znao i mogao zastupati hrvatskog inteligenta i crkvenog dostojanstvenika u punom značenju riječi.

Đakovačka biskupija gubi u njemu jednoga od svojih najboljih ljudi. Uspomena na nj će ostati dugo u srcima ne samo bližih njegovih suradnika i prijatelja, nego i sviju koji su ga poznavali. Pokojnik je to potpuno zaslužio. Svijetlost vječna svijetlila mu i mir Božji bio s njim na vijeke!

KRŠTENA DJECA NEKATOLIČKIH RODITELJA. Takova djeca nisu vezana na crkveni oblik ženidbe (crkveno vjenčanje) na temelju odredaba Kanona 1099 § 2 (*«nullibi tenentur ad catholica matrimonii formam servandam . . . ab acatholicis nati, etsi in Ecclesia catholica baptizati, qui ab infantili aetate in haeresi vel schismate aut infidelitate vel sine ulla religione adoleverunt»*). Ta je iznimna odredba, koja izuzima (jure singulari et speciali) stanovite kršćane od obveze jednog općeg crkvenog zakona, koji bi ih inače obvezivao (vd. k. 12), bila je dosta nejasna i davala je u nauci povoda mnogim spornijim pitanjima. Nakon cijeloga niza odgovora, što ih je u izravnoj ili neizravnoj vezi s ovim sporovima dao Papinski odbor za vjerovno tumačenje Kodeksa (Po Co),¹ može se kao sigurna nauka smatrati ovo:

Na katoličko crkveno vjenčanje nisu vezane sve one valjano krštene osobe:

1. kojima su u času njihovog rođenja oba roditelja bili nekatolici, bez obzira na to, da li su bili kršćanski ili nekršćanski nekatolici, te bez obzira na to, da li su bili nekatolici od rođenja ili su prije rođenja djece, o kojoj se radi, otpali od katoličke vjere, i

2. kojima je samo jedan od roditelja bio takav nekatolik.

Ništa ne utječu pri tom ove okolnosti:

a) da li su takove osobe (djeca) krštena u kat. Crkvi ili izvan nje;

b) da li su im roditelji bili vjenčani ili su rođeni izvan braka samo, ako im je bilo otac bilo mati osoba nekatolička.

Za oslobođenje od propisnog oblika sklapanja ženidbe traži se dakle ovdje samo ovo dvoje: a) rođenje od roditelja, od

¹ Pontif. Commiss., 20. Jul. 1929 (AAS, 1929, 573); 17. Febr. 1930 (AAS, 1930, 195); 25. Jul. 1931 (AAS, 1931, 388); 30. Jul. 1934 (AAS, 1934, 494); S. Off., 18. Jan. 1940 (AAS, 1940, 52).

kjih je u času poroda barem jedan *nekatolik*, i b) *doraslost bez (van) katoličkog vjerskog odgoja*.²

U slučaju obraćenja takovih osoba mora se dakle njihov bilo civilno bilo nekatoličkim obredom sklopljeni brak s osobom, koja *također* nije bila vezana na crkveni oblik, smatrati *valjanim* u crkvenom pravnom području.

Dr Fr. Herman

SVEUČILIŠTARCI I RAD ZA KATOLIČKU AKCIJU.

U mjesecu travnju t. g. (20. IV. 1941.) održao je sv. Otac papa Pijo XII. veoma poučan i misaon govor članovima talijanske Katoličke Akcije (*adlaborantibus in Actione catholica ex studiorum Italiae universitatibus*). Sv. Otac je u tom govoru napose naglasio potrebu, da se iz redova inteligencije nađe što veći broj onih, koji ozbiljno i duboko shvaćaju potrebe Crkve i vjere u naše vrijeme. Ali ne samo da shvaćaju, nego da *aktivno* zahvate u toliko potreban rad. Sretna zemlja koja među svojom sveučilišnom omladinom ima toliki broj uvjerenih i požrtvovnih duša. Ako svaki pojedinac od njih i ne ostvari u svom kasnijem životu one ideale za koje se danas bori, nema sumnje, da će ipak ostati velik broj pravih, borbenih izgrađenih pojedinaca, od kojih će Crkva i domovina doista imati korist. Sv. Otac je njima dokazivao i dokazao, da se krepost ustrajnosti u dobru uz obilnu Božju pomoć mora osnivati i na prirodnim uvjetima, koje svaki napredak i ustrajan požrtvovan rad iziskuje. To je potrebna naobrazba duha, srca i uma. Mnogi su mladi ljudi otpali od katoličkoga pokreta i ostavili njegove ideale, a s njima i ideale svojih mladih dana samo zato, jer njihovo mladenačko oduševljenje nije imalo znanstvene podloge. Njihov je idealizam bio zgrada sazidana na pijesku. Došli su prvi valovi životnih poteškoća i mladi su se ljudi iznevjerili svojim osnovama, zavjerama, odlukama, koje su nekada s toliko zanosa stvarali.

Zato su te misli sv. Oca i te kako pažnje vrijedne za omladinu svih naroda, pa jamačno ne na posljednjem mjestu i za sveučilišnu omladinu hrvatskoga naroda.

»... Bacite jedan pogled na kulturu visokih škola, vi koji pohađate ili ste pohađali sveučilišne dvorane. Koliko se znanstvenih polja i istraživanja razvilo i proširilo izvan svakoga dodira s katoličkom mišlju, bez ikakova obzira na činjenicu natprirodne objave, šireći se u krugu, ako ne uvijek protuvjerskom, a ono barem, posve nemarnom za vjeru! Otud pogubno otuđivanje ljudskoga duha od kršćanstva kod tolikih

² Smatra se, da je netko odrasao (adolevit) nekatolički, ako poslije sedme godine nije primao katolički vjerski odgoj, nego je nekatolički (od nekatolika) odgojen ili se je sam odnosno od drugih smatrao nekatolikom. (S. Off., 6. Apr. 1859 vd. Gasparri, De matrim., II. 146; Chelodi, Jus matrim., ed. 4., 175).